

Küflü Türküler

– Hazal Karadağ · 12 Kasım 2013

Siz hiç bir cümlemin ünlem duran ilmeğinde boğuldunuz mu? Ağır aksak çıkıyorum öznesiz sokakları
Köşe başlarındaki gölgeler seyreylerken adımlarımı
Bir ayetin şefkatine sığınıyorum keskin telaş
Gül çehresine yeminlerimin yegâne öznesinin...

Rabbim takvimler kan revan çoğalıyorken
Oyunsuz oyuncaksız bırakma çocukları
Bundandır mevzilenmiş kederimin yankısız serzenişi
Bundandır yüzümü ölüme gömen iç çekişlerim...

Ayaklarımın diplerinde çatık bir kaş
Tekmelercesine terkedilircesine ölmek
Taşlar sürüklüyor içimden bir yerlere
Devindikçe deliriyorum gün boyu cümleler yüklemde
Sırtımda devrik bir ağacın kadim kokusu
Dudaklarımda mağrur ve yetim bir halkın küflü türküsüSöyleyin!
Hangi çılglık yırtabilir daha başka göğsümü?Vurulup öldükçe bir varmış bir yokmuş
Bıçak kesigi bir ıslık tutunuyor mimiklerime
Sustuklarımdan üşüyorum gece olunca...

Aynı makamda ölüyor dalından asılıyorken çocuklar
Dalları kırık bir ağaç sessizce düşüyorken
Tomurcuğa zul geliyor o vakit yeşerip çiçeklenmek...

Ah ellerim
Öksüz kederleri yüzüme sürmüş
Öylesine doğrulmuş
Öylesine çoğalmış âminlerde...

Durmayın ıslıklar kıvrılın dudaklarıma
Nasılsa türküler ağlıyor kulaklarımda
Öpün hıçkırıklar öpün birbirinizi
Yıldızlar yüzyıldır düşüyor baş ucuma
Gül üşüyor tomurcuğunda...

Sigara külü
Mısra yongası
Dilimde telaşların acı goncası
Değmez gözlerimin fızanına güvercin kanatları...

Hazal Karadağ